

Perfecte resten

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte resten

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4699 6

© 2017 Helen Fields

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Remains*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins Publishers

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Elle Moss/Arcangel Images

Foto auteur © David Baumber

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor David, Gabriel, Solomon en Evangeline, die me hebben laten
schrijven ondanks ons verschil in tijdbeleving. 'Nog vijf minuutjes'
in mijn wereld is in die van jullie altijd een uur of twee.*

1

Met een bijna vaderlijke zorgzaamheid drapeerde hij het lichaam op de grond, spreidde de armen en benen wijd zodat de lucht vrij rond haar huid kon circuleren. Ze zag er asgrauw maar vredig uit, haar wimpers scherp afgetekend tegen het grijs van haar gezicht, haar lippen kleurloos. Zo had hij haar liever dan zoals ze eruitzag bij hun eerste ontmoeting. Zoals ze daar uitgespreid lag, was haar naaktheid onaantrekkelijk maar noodzakelijk. Er mocht niets van haar overblijven. Geen enkel aspect van haar verleden, geen enkele connectie met het leven dat ze achter zich liet. Dit was in veel opzichten een loutering. Hij tilde zijn voet op, mikte nauwkeurig net boven het midden van haar linkerbovenarm en liet hem met zijn volle gewicht neerkomen, zodat hij het kraken en versplinteren van het bot in de botten van zijn eigen been voelde doortrillen. Pas toen hij zich ervan overtuigd had dat de brandstapel onberispelijk was, haalde hij het kleine zijden buideltje uit zijn broekzak. Hij liet de witte juweeltjes in zijn handpalm vallen, rolde ze geroutineerd tussen zijn vingers heen en weer, genietend van het contrast tussen de gladde en scherpe kanten, en liet ze allemaal op één na in haar mond vallen als munten in een wensput. Het leek zonde om zo'n puntgave creatie door de vlammen te laten verslinden, maar er mocht geen stukje vlees gespaard blijven. Hij had het lijk de hele nacht in een brandbare vloeistof laten weken, had haar ge-

marineerd, had hij gegraapt, voor het geval iemand het vroeger dan verwacht zou ontdekken, hoewel hij niet zo amateuristisch te werk ging dat dat zou gebeuren.

Voordat hij het stenen huisje verliet, liet hij als finishing touch een met bloed besmeurd stukje stof van een zijden sjaal op de grond dwarrelen. Hij legde er een zware steen op en stampte die in de aarde. Het krassende geluid van een lucifer die werd aangestoken, het knarsen van eeuwenoude roestige scharnieren, het *woesj* van zuurstof verslindende vlammen, en het was klaar. Een eindje verderop legde hij een metalen honkbalknuppel neer en bedekte die met stenen. Zijn vingerafdrukken had hij eraf gepoetst, maar op het handvat was een voor het blote oog onzichtbaar veegje bloed blijven zitten, wachtend op het infraroodlicht dat erop zou schijnen. Een meter verder gaf hij de laatste tand prijs, waaraan nog plakkerige draadjes tandvlees hingen, en hij schopte er voor de vorm een laagje aarde overheen. Dat volstond.

Hij moest een eindje lopen, niet ver, maar riskant in het donker, waardoor hij moeizaam opschoot. De temperatuur was onder nul, zelfs hier in de uitlopers van de bergen. Door de wasem van zijn adem verloren de sterren boven hem aan scherpte. Het was een mooie rustplaats, vond hij. Ze had geluk. Er waren weinig mensen die de wereld vanaf zo'n prachtig punt achter zich lieten. De Cairngorms verdwenen achter hem in de nevel. Bij het eerste daglicht zouden de bergen paars-grijs kleuren tegen de hemel, kaal en rotsachtig, bijna een maanlandschap. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij de uitgestrekte formaties slinken tot een laag heuvellandschap. Dit was zijn laatste bezoek aan deze plek, bedacht hij. Een laatste vaarwel. Het was de volmaakte plek gebleken.

Edinburgh lag op meer dan een uur rijden hiervandaan en er was regen voorspeld, maar dat zou het vuur niet tegenhouden. Tegen de tijd dat de eerste druppel viel zou de hitte zo intens zijn dat slechts een stormvloed de vernietiging tot staan kon brengen. Zijn eerste zorg was zo snel mogelijk thuis te komen. Er viel nog zoveel te doen.

De vrouw had zich makkelijker gewonnen gegeven dan hij had gedacht. In haar plaats zou hij zich tot op het laatst hebben verzet, zou hij tot het allerlaatste restje woede en haat weerstand hebben geboden. Ze had gesmeekt, gebeden, en op het laatst zachtjes gehuild en gejammerd. Het leven was goedkoop, mijmerde hij, omdat het gewone volk er weinig waarde aan hechtte. Hijzelf zat anders in elkaar. Zelf zocht hij constant de grenzen van zijn kunnen op, spande hij zich in om te leren, om zichzelf te overtreffen. Hij dorste naar kennis zoals anderen hunkerden naar geld, en dat maakte het moeilijk om iemand te vinden die zijn gelijke was. Dat was de reden waarom hij zich gedwongen zag te moorden. Zonder dit offer zou hij altijd omringd zijn door vrouwen die zijn intellect niet konden bevredigen.

Onder het rijden luisterde hij naar een taalcursus op cd. Hij maakte er een sport van om elk jaar een nieuwe taal te leren. Dit keer was het Spaans. Een taal die makkelijker was dan de meeste andere, gaf hij schuld bewust aan zichzelf toe, maar hij had nu eenmaal een hoop andere vermoeiende zaken aan zijn hoofd. Niemand kon van hem verwachten dat hij aan iets ingewikkelders zou beginnen nu hij zoveel onderzoek moest doen en zoveel moest reizen.

‘Het is nou niet zo dat ik ook maar een moment vrij heb gehad.’ Een konijn schoot de weg op. Hij stond meteen boven op de rem, niet zozeer om het dier te ontwijken als wel vanwege de schrikreactie op de beweging in zijn ooghoek. ‘Verdomme!’ Hij was afgeleid en hij had weer in zichzelf zitten praten. Dat deed hij alleen als hij oververmoeid was. En gespannen. Hij had tot laat in de avond gediscussieerd. Wie dacht dat het eenvoudig was om een intelligente vrouw duidelijk te maken wat het beste voor haar was, was niet goed bij z’n hoofd. Het was ontzettend lastig, zelfs voor een man met zijn capaciteiten. Hoe slimmer de vrouw, des te moeilijker het was. Maar uiteindelijk toch de moeite waard.

Hij zette de auto in een buitenwijk van Edinburgh aan de kant van de weg en dronk de nog redelijk warme koffie uit een thermos-

fles. Hij durfde het niet aan een café binnen te gaan. Hoewel hij waarschijnlijk niet op enige belangstelling hoefde te rekenen – niemand had zin om naar een kalende man van middelbare leeftijd met een uitgezakte pens te staren – zou het stom zijn om op de terugweg langs deze route door een bewakingscamera te worden betrapt.

De Spaanse stem dreunde op de achtergrond door tot hij het geluid uitzette. Het was zo'n geweldige dag, waarom zou hij niet even rust mogen nemen? Thuis wachtte een dame op hem die veel verzorging en aandacht nodig had. Ze zou voorlopig niet verstaanbaar kunnen praten; waarschijnlijk zou ze zelfs logopedie nodig hebben. Gelukkig was hij op veel gebieden een getalenteerde docent. Het zou hem een genoegen en een voorrecht zijn haar te helpen.

2

Inspecteur Luc Callanach vroeg zich af hoelang het zou duren voordat ze zouden stoppen met hun stekelige opmerkingen, terwijl ze nog niet eens echt begonnen waren. Het was zijn tweede dag bij het team Zwarte Misdrijven van de Schotse politie in Edinburgh, en hij bleek te zijn terechtgekomen in een somber, oud, grijs gebouw dat niets weg had van een hypermodern centrum van een opsporingsdienst. Gisteren was het een makkelijke kennismakingsdag geweest die alleen bestond uit bijeenkomsten en briefings met meerderen die te politiek correct waren om flauwe grappen over zijn accent of nationaliteit te durven maken. Maar zijn ondergeschikten zouden minder mededogen met hem hebben. Het leek alsof de Schotse politie nog nooit eerder een half-Franse, half-Schotse rechercheur in haar gelederen had hoeven opnemen.

Vandaag stond een kennismakingstoespraak op het programma waarin hij zijn werkwijze en zijn verwachtingen ten aanzien van de mannen en vrouwen onder zijn bevel uit de doeken deed. Het zou al erg genoeg worden wanneer ze hem zagen: typisch Europees, met stug, donker haar, bruine ogen, een gebruinde huid en een scherpe neus. Zodra hij zijn mond opendeed, zou het alleen maar erger worden. Hij keek op zijn horloge en wist dat de flauwe grappen al in de maak waren. Als hij hen liet wachten, zou het er niet beter op worden. Niet dat het hem veel kon schelen wat ze van hem dachten,

maar hij wilde het zichzelf ook niet moeilijker maken dan nodig.

‘Stilte alstublieft. Dan kunnen we beginnen,’ zei hij, terwijl hij zijn naam op een bord schreef en de ongelovige blikken negeerde. ‘Ik ben nog maar kortgeleden uit Frankrijk hiernaartoe verhuisd, dus het zal wel even duren voordat we aan elkaars accent gewend zijn. Daarom wil ik jullie vragen langzaam en duidelijk te spreken.’

Er viel een stilte, tot er achter in de zaal, waar de mensen te dicht op elkaar zaten om de spreker eruit te pikken, iets werd gezegd wat klonk als: ‘Dat méén je toch verdomme niet?’ Onmiddellijk klonk er een ‘Sst!’ dat duidelijk van een vrouw afkomstig was. Callanach wreef over zijn voorhoofd en onderdrukte de impuls op zijn horloge te kijken terwijl hij zich schrap zette voor het onvermijdelijke commentaar.

‘Pardon, inspecteur, maar is Callanach niet een Schotse naam? We hadden gewoon niet zo’n... Europees iemand verwacht.’

‘Ik ben in Schotland geboren en ben tweetalig opgevoed. Dat is alles wat jullie hoeven te weten.’

‘Twee wát? Is dat hier eigenlijk wel wettelijk toegestaan?’ riep een blonde vrouw tot groot vermaak van haar collega’s. Callanach zag dat ze de reacties van de anderen afwachtte en concludeerde dat ze indruk op de mannen probeerde te maken. Hij wachtte kalm en met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht tot het gelach was verstomd.

‘Ik verwacht regelmatige updates over lopende zaken. De bevelstructuur zal streng worden nageleefd. Onderzoeken lopen vast als mensen nalaten informatie aan anderen door te geven. Een hogere rang is geen vrijbrief om degenen onder u de zwartepiet toe te spelen en onervarenheid is geen excuus voor onbekwaamheid. Kom bij me langs om vorderingen of problemen te bespreken. Met klachten kun je bij je moeder terecht. We hebben op dit moment drie lopende zaken, en jullie hebben daarin taken toegewezen gekregen. Vragen?’

‘Klopt het dat u bij Interpol hebt gezeten, sir?’ vroeg een hoofd-

agent. Callanach schatte hem niet ouder dan vijftwintig, één brok nieuwsgierigheid en enthousiasme, net als hijzelf op die leeftijd. Het leek een eeuwigheid geleden.

‘Dat klopt,’ antwoordde hij. ‘Hoe heet je?’

‘Tripp,’ zei de man.

‘Goed, Tripp, weet je het verschil tussen een internationaal moordonderzoek bij Interpol en een moordonderzoek in Schotland?’

‘Nee meneer,’ zei Tripp, terwijl zijn ogen van links naar rechts schoten, alsof hij doodsbenauwd was dat de vraag het begin was van een onverwachte overhoring.

‘Dat is er ook niet. Er is een stoffelijk overschot, er zijn rouwende nabestaanden, meer vragen dan antwoorden en druk van bovenaf om de zaak zo snel mogelijk en met zo min mogelijk kosten op te lossen. Ook al werken we met een krap budget, ik tolereer geen slordigheid. Er staat te veel op het spel om je ongenoegen over het huidige overwerktaarif van invloed te laten zijn op je inzet.’ Hij liet zijn ogen door de zaal dwalen, waarbij hij elk paar ogen recht aankweek om duidelijk te maken dat hij het meende. ‘Tripp,’ zei hij toen hij klaar was, ‘kom straks met een collega naar mijn kamer.’

Callanach verliet de ruimte zonder afscheid te nemen of zich iets van andere plichtplegingen aan te trekken. Ongetwijfeld kreeg Tripp het meteen al voor de kiezen omdat hij eruit was gepikt, zat het team nu al te meieren over de pas aangestelde inspecteur en te kankeren op de Schotse politie omdat die niet iemand uit de eigen gelederen promotie had gegeven. Politiewerk was overal ter wereld hetzelfde, alleen de koffie smaakte anders. Het verraste hem niet dat die hier meer dan verschrikkelijk was.

Zijn kamer kon op z'n best worden omschreven als functioneel. Pas bij promotie naar een hogere rang zou hij er echt comfortabel bij zitten. Maar de kamer was wel rustig en licht en er stonden twee telefoons, alsof hij zich in tweeën kon splitsen en twee gesprekken tegelijk kon voeren. Op de grond stonden slechts twee dozen met

persoonlijke bezittingen, die nog een plekje in bureauladen en op planken moesten vinden. Niet dat er iets belangrijks in zat. Hij was naar Schotland gekomen om een nieuwe start te maken. Zijn vaderland had de meest voor de hand liggende plaats geleken om zich te vestigen, en bovendien was het een van de twee landen waar hij als paspoorthouder op vacatures bij de politie kon solliciteren.

Tripp klopte op zijn deur, met achter hem een jonge vrouw.

‘Hebt u nu tijd voor ons, sir?’

Callanach gebaarde dat ze binnen moesten komen. ‘En jij bent?’

‘Hoofdagent Salter. Aangenaam kennis te maken, sir,’ zei ze, naar haar schoenpunten starend. Haar onhandigheid was even ergerlijk als voorspelbaar. Callanach had namelijk last van een zeer onwaarschijnlijke kwaal: hij was zo waanzinnig aantrekkelijk dat het afleidde. Met zijn uiterlijk kon hij – daadwerkelijk – verkeersopstoppingen veroorzaken. Er waren weinig mensen die begrepen dat dat tegenwoordig eerder een last dan een zegen was.

‘Salter, kun jij me uitleggen hoe de procedures werken – vanaf het registreren van een aangifte, het aanvragen van forensisch onderzoek tot en met de voorbereiding op de rechtszaak? Tripp, van jou wil ik een uitgebreide toelichting op het invullen van formulieren, manier van archiveren, de hele rataplan. Oké?’

‘Ja sir, geen probleem.’ Tripp leek opgetogen dat hij van dienst kon zijn. Alles wat Salter kon uitbrengen was een onduidelijk gemompel dat Callanach als een bevestiging interpreteerde.

‘Zouden jullie ons even alleen kunnen laten, alsjeblieft?’ onderbrak een stem hen. Achter hen stond een politievrouw in gala-uniform. Salter en Tripp liepen naar buiten terwijl zij binnenkwam en de deur met haar voet achter zich dichtduwde.

‘Ik ben inspecteur Turner, Ava, omdat we dezelfde rang hebben.’ Ze grijsde breed, en in tegenstelling tot Salter had ze er geen moeite mee hem recht in de ogen te kijken. Callanachs collega was ongeveer een meter vijfenzestig lang, en slank. Haar kastanjebruine schouderlange haar krulde, hoewel ze een poging had gedaan het

in een paardenstaart in bedwang te houden. Ze was naar moderne advertentiemaatstaven niet beeldschoon, maar ‘knap’ zou een belediging geweest zijn. Ze had fijne trekken en haar grijze ogen stonden wijd uit elkaar.

‘Callanach,’ antwoordde hij, ‘Aan je gezichtsuitdrukking te zien denk ik dat je iets weet wat ik niet weet. Wil je het me vertellen of moet ik ernaar raden?’

Ava Turner negeerde zijn smalende toon en gaf direct antwoord. ‘Nou, ik hoorde wel dat een van de brigadiers zich afvroeg waarom ze met een ondergoedmodel waren opgezadeld in plaats van met een echte politiemans.’

‘Ik begrijp het,’ zei hij.

‘Ik denk dat je dat wel gewend bent. Troost je maar met de gedachte dat de meesten makkelijker accepteren dat jij Frans bent, dan ze mij accepteren.’

‘Ben jij dan Engelse?’ vroeg hij, terwijl hij een archiefkast verschoof.

‘Honderd procent Schots, maar mijn ouders hebben me op mijn zevende naar een Engelse kostschool gestuurd, vandaar het accent. Daardoor ben ik zo ongeveer even welkom als de pest. Maak je geen zorgen. Als ze je al meteen mochten, zou je gedoemd zijn te mislukken. Waarschijnlijk heb je je al een bijpassende dikke huid aangemeten. Trek maar aan de bel als je tegen problemen aanloopt, mijn telefoonnummers staan in de lijst met contactpersonen op je bureau. Ik ga me maar eens omkleden. Ik kom net terug van een prijsuitreiking en ik ben dat uniform spuugzat. Je team is een tof stel, maar ik zou niet te veel van ze pikken.’

‘Ik ben niet van plan iets van wie dan ook te pikken,’ zei hij terwijl hij een van de telefoons opnam om te checken of hij een kiestoon kreeg. Toen hij weer opkeek, zag hij dat hij tegen een lege kamer en een openstaande deur had gesproken. Callanach liet zich in de stoel achter zijn bureau zakken. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn en sloeg daar een paar van de belangrijkste nummers uit de lijst met

contactpersonen in op, en was net van plan om de eerste doos leeg te maken toen Tripp weer binnen kwam vallen.

‘Sorry dat ik u stoor, sir, maar we hebben net een telefoontje gekregen van een agent in Braemar. Ze hebben een lijk gevonden en ze willen daar graag iemand over spreken.’

‘En in welk deel van de stad is Braemar?’

‘Het is niet in de stad, sir, het is in de Cairngorm Mountains, sir.’

‘Tripp, hou in godsnaam op met dat sir aan het eind van elke zin en leg me uit hoe dat ooit een zaak voor ons zou kunnen zijn.’

‘Ze denken dat het het lijk is van een vrouw die een paar weken geleden in Edinburgh is verdwenen, Elaine Buxton, een advocate. Ze hebben een stuk stof gevonden dat afkomstig is van een sjaal die ze droeg toen ze voor het laatst werd gezien.’

‘Is dat alles? Geen verdere aanknopingspunten?’

‘Verder is alles verbrand, sir, ik bedoel, sorry. In Braemar dachten ze dat we er vanaf het begin bij betrokken zouden willen zijn.’

‘Goed, Tripp. Verzamel alles wat er bekend is over Elaine Buxton en bel dan met Braemar. Ik wil over vijftien minuten alle informatie op mijn bureau hebben. Als het die vermiste persoon uit Edinburgh is, lopen we al twee weken achter op de moordenaar.’

3

Toen Callanach na afloop van het gesprek met de politie van Braemar de telefoon neerlegde, voelde hij zich doodmoe en kwam hij tot de conclusie dat dat moest liggen aan de moeite die hij had moeten doen om het Schotse accent te ontcijferen. Hij had amper herinneringen aan zijn vader, en hoewel zijn moeder erop had gestaan dat hij zowel Engels leerde als haar moedertaal, Frans, was hij niet voorbereid geweest op een volledige onderdompeling. De brigadier uit Braemar doorspekte zijn lijkige manier van spreken met een fikse dosis spreektaal. Callanach vermoedde dat hij dat vooral deed om hem een plezier te doen, en na een paar zinnen had hij niet meer de moeite genomen om te vragen wat het allemaal betekende. Hij maakte een zinloze aantekening van het woord *haver*, dat, zo ontdekte hij later, ‘gebazel’ bleek te betekenen. Tripp zou een dubbelrol als tolk moeten spelen. Ondertussen had Callanach zich wel een zaak op de hals gehaald die strikt beschouwd buiten zijn jurisdictie lag. Dat zou hem geen bonuspunten opleveren, omdat het vermijdbare extra kosten en mankracht betekende, maar het leek er sterk op dat het lichaam in de bergen inderdaad van de vermiste vrouw uit Edinburgh was.

Hij zag Salter langs zijn kamer lopen en stak zijn hoofd door de deuropening.

‘Welke van de drie lopende zaken is het dichtst bij een oplossing?’ riep hij haar na.

‘De moord in Brownlow, sir. De dader is gearresteerd, we zijn net bezig het dossier voor de officier van justitie samen te stellen. Eerste hoorzitting is volgende week.’

‘Goed. Ik wil dat jij, Tripp en twee anderen over tien minuten in de briefingruimte zijn. Regel het. En hoe ver is het naar de Cairngorms?’ De blik die Salter hem toewierp was voldoende. Hij zou een weekendtas moeten meenemen.

De sfeer tijdens de briefing was gespannen. De ploeg die hij van de Brownlow-zaak had gehaald zat duidelijk niet te wachten op een rit van twee uur, en evenmin op een nieuwe lading papierwerk terwijl ze met de vorige zaak nog niet klaar waren. Hoofdagenten Tripp, Barnes en Salter stonden onder leiding van brigadier Lively. De brigadier nam Callanach aandachtig op, alsof hij net uit een beerput was geklommen. Callanach schonk hem verder geen aandacht, legde zo snel mogelijk uit waarom ze hier waren en gaf toen het woord aan de rechercheur die hen op de hoogte moest brengen van het onderzoek naar de vermiste vrouw.

‘Elaine Margaret Buxton, negenendertig jaar oud, gescheiden, geen kinderen, werkte als bedrijfsjurist bij een van de grootste advocatenkantoren van de stad. Ze is zestien dagen geleden verdwenen. Ze is het laatst gezien op een vrijdagavond toen ze van de sportschool naar huis ging. Haar moeder heeft haar de volgende avond als vermist opgegeven toen ze niet was komen opdagen voor de lunch en ze haar niet te pakken kon krijgen op haar mobiel of haar vaste telefoon. Haar auto stond in de garage, er waren geen kleren of koffers weg en haar paspoort lag ook thuis. Het is niets voor haar dat ze zaterdagochtend haar mail niet heeft gecheckt. Haar sleutels zijn gevonden in de gemeenschappelijke hal van het appartementencomplex waar ze woonde. Ze wordt omschreven als ongelooflijk efficiënt, op het randje van workaholic, en heeft zich de afgelopen twee jaar nog geen dag ziek gemeld.’

‘Is er een vriend in beeld, of voor de hand liggende verdachten?’ vroeg Barnes.

‘Haar ex, Ryan Buxton, werkt in het buitenland en heeft een watterdicht alibi. Het is niet bekend of ze een vriend had. Iedereen die we gesproken hebben heeft bevestigd dat ze alleen maar met haar werk bezig was. Ze was ofwel op kantoor te vinden, of thuis, of in de sportschool. We hadden geen enkele aanwijzing. Tot nu toe.’

‘Waarom zijn ze er in Braemar zo van overtuigd dat dit jullie vermiste is?’ vroeg Callanach.

‘Degene die mevrouw Buxton als laatste heeft gezien had een foto van haar op haar mobieltje. Buxton was even langsgekomen om de verjaardag van een vriendin te vieren in de bar van de sportschool. We hebben de foto rondgestuurd, samen met een gedetailleerde omschrijving van haar kleren. Dat leidde tot een voorlopige identificatie.’

‘Is haar familie al op de hoogte gesteld?’ vroeg Tripp.

Callanach gaf zelf het antwoord. ‘Nee, en we houden dit onder de pet tot we het stoffelijk overschot en de plaats delict zelf hebben gezien. We hebben DNA nodig voor een definitieve identificatie.’

‘Misschien is dit onze vermiste persoon, maar het is niet onze moordzaak. Waarom gaan we halsoverkop naar het platteland terwijl we nog niet eens een definitieve identificatie hebben?’ vroeg brigadier Lively. ‘Het is nou niet zo dat we hier niks te doen hebben en er zitten daar ook heus wel een paar rechercheurs die deze zaak net zo goed aankunnen als een voormalige hoge piet bij Interpol.’

‘Als dat Elaine Buxton is, betekent het dat ze in Edinburgh is ontvoerd en dat het zeer goed mogelijk is dat ze hier ook is vermoord. Ik laat de kans niet voorbijgaan om de plaats delict te inspecteren omdat u geen zin hebt in de rit. En wat betreft het werk aan de Brownlow-zaak: leer eens multitasken.’ Callanach griste zijn aantekeningen van tafel. ‘We moeten een flink stuk rijden, dus schiet maar op.’

Op zijn kamer gooide Callanach een tandenborstel, regenjas en regenlaarzen in een tas. Hij speelde even met de gedachte brigadier Lively niet mee te nemen, zodat hij de komende twee dagen niet

tegen diens zure gezicht aan hoefde te kijken, maar bedacht zich. Het was beter om de confrontatie aan te gaan dan de man te laten winnen. Zijn team moest er van meet af aan van zijn doordrongen dat hij geen luiheid of insubordinatie tolereerde. Het kon hem niet schelen wat ze van hem vonden. Het komende halfjaar zouden ze kritiek hebben op al zijn beslissingen, of die nu goed of fout waren, tot ze een nieuwe kop-van-jut gevonden hadden.